

PĒT SYNDIKĀTŪ

ASHER

Black

parker s. huntington

PÉT SYNDIKÁTŮ

ASHER
Black

Copyright © 2017. ASHER BLACK by Parker S. Huntington

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Vargová, 2023
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3802-1 (pdf)

parker s. huntington

PĚT SYNDIKÁTŮ

ASHER
Black

přeložila Alžběta Vargová

Obsah

Playlist

Slovo autorky

Odvaha

Prolog

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Kapitola 26

Kapitola 27

Kapitola 28

Kapitola 29

Kapitola 30

Kapitola 31

Kapitola 32

Kapitola 33

Kapitola 34

Kapitola 35

Epilog

Poděkování

Playlist

Sugar, We're Goin Down – Fall Out Boy
21 Guns – Green Day
Bullfight – A Day To Remember
Broken Home – 5 Seconds of Summer
All I Want – A Day To Remember
Young – James Arthur
Jasey Rae – All Time Low
Forever My Father – Go Radio
Dirty Little Secret – The All-American Rejects
I Miss You - blink-182
We Don't Have to Dance – Andy Black
Savior – Rise Against
Hands Down – Dashboard Confessional
MakeDamnSure – Taking Back Sunday
All Over You – The Spill Canvas
Two is Better Than One – Boys Like Girls ft. Taylor Swift
Lifestyles of the Rich & Famous - Good Charlotte
Memory – Sugarcult
Just the Girl – The Click Five
Dancing On My Own – Calum Scott
She's Always a Woman – Billy Joel
You're the One That I Want – Lo Fang
I Don't Wanna Live Forever – ZAYN ft. Taylor Swift
Highway Don't Care – Tim McGraw ft. Taylor Swift
Thief – Ansel Elgort
The Other (Stripped) – Lauv

Věnováno mé rodině:

L., Chlo & Bauovi.

Slovo autorky

Milovaní čtenáři,

tato kniha je mou prvotinou. Po nekonečných letech snění o tom, že se stanu spisovatelkou, jí konečně jsem! Tento příběh je mému srdci nesmírně drahý, protože podobně jako Lucy, i já bojovala s hledáním odvahy. V mém případě to byla odvaha jít za svým snem a začít psát.

Měla ze mě být lékařka. Prošla jsem všemi povinnými předměty, dělala dobrovolnici v lékařských zařízeních a mnoha profesorům biologie líbala zadnici v domnění, že budu potřebovat doporučující dopisy. Vzdát se vyhlídek na stabilní kariéru a vrhnout se do profese, která je buď hop, nebo trop, vyžadovalo spoustu kuráže, o níž jsem dosud netušila, že ji mám.

Ale nakonec jsem tady – a píšu! Přeji vám, abyste po zjištění, kým chcete být, také následovali své sny, a nikoli ty, jež pro vás vysnili ostatní. Nebojte se jít vlastní cestou a projevit odvalu, kterou vím, že máte.

Pusu
Parker

Odvaha

Odvaha: (podstatné jméno) schopnost udělat něco, z čeho má daná osoba strach; síla, kterou v sobě daná osoba najde, když prožívá bolest či zármutek

Odvaha neznamena jednáni beze strachu. Odvážnost. Statečnost. Chrabrost. Nic z toho se bez strachu neobejde. Strach dáva smysl našim obětem i vítězstvím.

Bát se neznačí zbabělost, stejně jako nebojácnost neznačí statečnost. Nestydte se za svůj strach. Buďte vděční za odvahu jednat mu navzdory.

Postavte se svému strachu. Najděte v sobě tu opovážlivost mu vzdorovat. Buďte stateční a především mějte odvahu následovat své srdce.

Být odvážní je něco, k čemu jsme byli stvořeni.

Prolog

*V první řadě
buď hrdinkou svého života,
ne jeho obětí.*

NORA EPHRONOVÁ

*Kdybys věděl, že neštěstí přinese pokoj,
byl bys ochoten snést to zlé pro to dobré?*

Nad koláčky štěstí si člověk často láme hlavu. Tenhle chutnal jako znamení a jeho hořká pachuť mi v autobuse, který si razil cestu dál do města, přetrvávala na jazyku.

Otevřela jsem další a ani se nenamáhala smést si z klína drobký, jež mi na tepláky dopadly jako kapky deště.

*Život sám je skokem do neznáma.
Proč se tedy neodhodlat k dalšímu?*

Hrozná rada – jestli se to tak vůbec dá nazvat. Při skoku do neznáma obvykle spadnete z třicetimetového srázu a to se nedá přežít.

Zeptejte se kohokoli, kdo to dokázal.

Přesně.

Nikdo takový neexistuje.

Pozřela jsem ten koláček keců ve dvou soustech, a když mě jeho hrana škrábla na patře, proklela jsem svůj nicotný rozpočet na jídlo. Potom jsem otevřela další koláček.

Ten nejlepší druh lásky začíná neočekávaným pozdravem.

Jak milé. Panda Express umí filozofovat, rozdávat rady a přinášet lacinou romantiku, ale pod pět dolarů mi nenabídne nic sytějšího než tři koláčky štěstí a dva loky polévky. Hned jsem poznala, že jsem zpátky v Americe.

Po světě koluje spousta špatných rad, ale sem jako by se všechny stahovaly. Na místo, kde mi život s oblibou dával na frak a potom to pro jistotu ještě zopakoval. Zmuhlala jsem ty tři papírky štěstí a hodila je na dno své studentské brašny.

Ani jsem se nad těmi slovy nezamyslela.

Ale měla jsem.

Možná by mě to připravilo na Ashera Blacka.

Možná bych zůstala v bezpečí svého pokoje a nemusela se schovávat v zabezpečené místnosti, zatímco poblíž zuří přestřelka.

Možná by mé srdce dosud patřilo mně.

Kapitola 1

*Dospět v toho,
kým skutečně jsme,
chce odvahy.*
E. E. CUMMINGS

Jediné, co se mi honí hlavou, když se prodíráme k baru, je: *tohle byl kdysi strip club*. Teď je to trendy noční klub, který navštěvuje newyorská smetánka a kdokoli, kdo má to štěstí, že ho pustí dovnitř.

Dnes večer to jsme i já a Aimee. Netuším, jak jsme se sem dostaly, ale něco mi napovídá, že to nejspíš nějak souvisí s Aimee.

Měří skoro metr osmdesát, má tělo modelky a navíc tak i vypadá. Vyrostla na americkém venkově, ale od pohledu byste to nepoznali.

V titěrných šatech s flitry a na podpatcích sahajících až do nebes vypadá přesně jako ta holka z velkoměsta, za jakou se vydává. S každým dalším krokem si všímám, jak na ni muži civí chtivě a ženy závistivě.

„Prý to kdysi byl strip club,“ řekne, jako by mi četla myšlenky.

S Aimee jsem se seznámila teprve dnes. Obě navštívujeme třetí ročník Wiltonovy univerzity. Je moje nová spolubydlící ve Vaserley Hall, jedné z kolejí pro studenty vyšších ročníků. Pokud vím, jsme tam jediné, kdo na školu přestoupil odjinud.

Zatímco já plnila předměty online během dobrovolnické práce v zahraničí, Aimee navštěvovala nastavbu ve svém rodném městě, dokud si nenašetřila dost peněz na to, co jí stipendium na Wiltonu nepokryje.

Obě jsme tu nové a Aimee už pár minut po našem seznámení navrhla, abychom šly do toho nejžhavějšího klubu v New Yorku – Rogue. Předtím mi řekla, že její rodné městečko je příliš zapadlé a že se nemůže dočkat, až se z ní stane Newyorčanka.

Věřím jí.

Jako Newyorčanka už vypadá a přísahala bych, že když mě před chvilkou žádala o láhev vody, tak i jako Newyorčanka zněla.

Letmo na ni pohlédnu a přemýšlím, co se skrývá za její blyštivou fasádou. Touhu opustit kořeny chápu až moc dobře, ale já ji obvykle naplňuju tak, že utíkám z místa na místo a nikde se neusadím. Zato u Aimee bych už teď řekla, že se snaží stát někým úplně jiným.

Je to znepokojivá podívaná.

„Ale takový lepší,“ pokračuje.

Z hrdla mi unikne překvapený smích. „Takový lepší strip club? Existuje vůbec něco takového?“

Striptýzové podniky jsem vždycky měla za špinavé díry, ale když se rozhlédnu kolem, umím si představit, že Rogue kdysi býval strip clubem na úrovni. I když to zní jako oxymóron.

Nad hlavami nám visí velké klece s tanečnicemi. Mají na sobě stylové malé černé, ale ve striptýzové minulosti tohoto místa na sobě určitě neměly zhola nic.

Klece mají černé mříže, které tvoří složitou síť nádherných gotických vzorců. Místo plného dna mají tlusté sklo, takže návštěvníci klubu mohou do klecí bez problému nahlédnout zespodu. Doufám, že tanečnice na sobě mají spodní prádlo, ale pro jistotu nezvedám hlavu.

Zbytek klubu vyzařuje moderně gotickou estetiku, která mu propůjčuje temnou, zakázanou atmosféru. Budí ve mně pocit, že bych tu sice neměla být, ale mám štěstí, že jsem. Nad klecemi visí velkolepé lustry. Stěny jsou matně černé a podlaha betonová s lesklým epoxidovým nátěrem.

Strop nad lustry a klecemi je čistě bílý a ostře kontrastuje s černou barvou zbytku klubu. I bar tvoří bíle natřené, jemně vyřezávané dřevo. Do stěn klubu je vestavěno několik stolů krytých rudými závěsy ze silného sametu, které visí od stropu až k podlaze a nabízí tak dokonalé soukromí.

Nad námi se nachází VIP patro, které na jedné straně klubu částečně kryje vysoký strop. Dolů na klub je z něj vidět jako z balkónu, ale kam až mi sahá zrak – což není moc daleko –, nikoho tam nevidím.

„Jestli existuje něco jako lepší strip club, tak patří Asheru Blackovi,“ řekne kluk, který se k nám blíží z boku, zrovna když přicházíme k baru.

Přistihnu Aimee, jak si ho se zájmem prohlíží. Je stereotypně atraktivní, ale můj typ to není. Já dávám přednost vysokým mužům z takové té temně pohledné sorty, ale tenhle kluk má jen mírně nadprůměrnou výšku a světlé vlasy. Jako každý druhý v klubu má na sobě společenské kalhoty a košili.

I když je hezký, zapadne v davu a mě po dvou letech cestování po světě, kdy jsem se seznamovala s rozličnými lidmi, upoutá jen někdo extra. Někdo zajímavý. Nebo dokonce záhadný.

Otočím se k Aimee a koutkem úst procedím: „Je tvůj.“

Že má zájem poznám i předtím, než se na mě usměje. V Uberu na cestě sem se mi přiznala, že je posedlá kluky. Vyznělo to jako varování a výzva, abych ji ignorovala, pokud její myšlenky jen na to jedno začnou být až moc šílené. Ujistila jsem ji, že to není nic, s čím bych si neuměla poradit.

Vyrostla jsem v pěstounské péči a šileností jsem viděla až dost. Například do tajů sexu mě zasvětila jedna z pěstounek, samozvaná asexuální bytost, která mi ani ne po hodině pěstounství vysvětlila, jak stimulovat uzdičku penisu. K tomu to byla ještě panna.

Pobaveně se dívám, jak si Aimee kluka znovu prohlíží a měří si ho s novým zájmem. Když se k němu přitočí, kluk se začervená. Zašklebím se, protože vidím, že Aimee je v podpatcích minimálně o hlavu vyšší než on.

V maloměstském rybníčku pro ni muselo být těžké najít kluka její výšky. Se sto dvaasedmdesáti centimetry jsem trochu menší než ona a i tak mám někdy problém najít na místech, kam se vrátím, někoho vyššího. Klidně tomu říkejte ješitnost, ale neumím chodit s muži, kteří jsou menší než já.

„Zeke,“ představí se kluk.

Pořád se nejistě vrtí, ale to mu nemůžu mít za zlé. Aimee je neuvěřitelně nádherná a věnuje mu veškerou pozornost. Úplně chápu, že ho to znervózňuje.

„Já jsem Aimee,“ ukáže na sebe, „a tohle je Lucy.“ Ukáže na mě toutéž rukou a potom pokračuje: „Takže kdo je to ten Asher Black?“

Zeke komicky vykulí oči. „Patří mu tenhle klub...“ Hlas mu rozpačitě přejde do ztracena. Tváří se, jako by toho chtěl říct víc, ale pohledem sklouzne k VIP patru, rychle odvrátí zrak a zmlkne. Skoro to vypadá, jako by měl... strach.

Zekeova reakce ve mně vzbudila zvědavost.

Otočím se k VIP patru. Je jednu úroveň nad hlavním prostorem klubu, takže nedohlédnu dovnitř, ale vede tam velkolepé schodiště. Od okraje baru, kde postáváme, je to jen pár metrů, což znamená, že si můžu zblízka prohlédnout dva členy zdejší ochranky, kteří stojí před schodištěm.

Oba jsou v oblecích a v uších mají svinutá sluchátka, jaká jsem viděla ve filmech. Očima nepřestávají třehtat po klubu, neustále

ve střehu. Když jsme kolem nich prošly k baru, zaslechla jsem je mluvit řečí, která mi připadala jako italština.

Všímám si, že podobní sekuritáči jsou rozestavěni po celém klubu – opírají se o stěny se založenými pažemi a bdělýma očima. I oni mají ta cool sluchátka. V Rogue je členů ochranky vlastně poměrně dost a všichni jsou vyšňoření v high-tech vybavení a tváří se extra vážně, jako by opravdu věděli, co dělají. Působí to hrozivě, ale taky dost přehnaně.

Jeden ze strážných u schodiště se krátce dotkne svého sluchátka. Řekne něco tomu druhému a najednou oba stojí těsně vedle sebe. Přichází k nim nádherná blondýna.

Je vysoká a má elegantně štíhlou postavu, která se podobá Aimeeině. Nepřekvapilo by mě, kdyby to opravdu byla modelka. Její krása by mi za normálních okolností vyrazila dech, ale protože znám Aimee, už mě to tak nepřekvapí. Přesto si nemůžu pomoci a musím se dívat, jak důstojně stoupá po schodišti a ignoruje přitom oba sekuritáky. Zajímalo by mě, kdo to je.

Těsně za ní jde muž. Tiše zalapám po dechu. Je úchvatný. Oči mi obdivně sklouznou k jeho ostře řezané bradě. Má tvář, která patří na stříbrné plátno, ale intuice mi napovídá, že by s takovou publicitou nikdy nesouhlasil.

To jeho oči mi to říkají. Působí inteligentně, ale taky rezervovaně. I z této vzdálenosti vidím, jak jsou ostré a jasně modré. V jejich hloubce se zračí tvrdý chlad, který kopíruje temný výraz jeho tváře, což ve mně budí neklamný dojem, že tu nechce být.

Odvracím se od jeho očí, protože necitelnost, kterou v nich vidím, je na mě příliš. Je téměř nelidská. Snažím se na něj vůbec nedívat, ale nemůžu si pomoci.

Cívím.

Ani se to nesnažím skrýt.

Dívám se na jeho tmavé vlasy, po stranách krátce zastřižené a nahoře delší. Prohlížím si jeho dobře padnoucí oblek, který nedokáže zamaskovat svalnatou postavu. Dokonce se mu podívám i na chodidla, na nichž má elegantní společenské boty, které nejspíš stály víc než můj měsíční nájem.

Když projde kolem strážných, všimnu si, že je vyšší než oni. Musí měřit alespoň metr devadesát. Uchváceně sleduju, jak jeho oči přejíždí po davu a potom se zastavují na mých. Dívá se na mě déle než je běžné, dost dlouho na to, abych si všimla, jak jeho oči ztmavnou, když si mě změří od hlavy k patě a možná o vteřinu déle spočinou na částečně odhalených křivkách mého poprsí. Zdá se mi, že v jeho tváři vidím chtíč, ale téměř okamžitě je pryč.

Jako by tam nikdy nebyl.

Možná se mi to jen zdálo?

Jeho pozornost se vrací k jednomu ze sekuritáků, který pohybuje ústy. Než kolem nich projde, kývnou na sebe. Nebyl tu ani deset vteřin, ale ta chvilka mi vyrazila dech. Když vystoupá po schodišti a zmizí mi z dohledu, jsem úplně bez dechu.

Aimeein loket se mi drsně zaryje do boku. Mnu si to místo pod žebry, snažím se bolest rozmasírovat. Zamračím se na ni. „To bylo za co?“

„Kam jsi to odplula?“ zeptá se. „Vypadala jsi děsně zamyšleně.“ Z krvavě rudých rtů jí unikne zahihňání. „Usmívej se. Jsme v klubu. A ne jen tak ledajakém. V *Rogue*.“

Povzdechnu si. „Nikam.“ A potom zalžu, protože chtíč, který jsem zahlédla u Pana Modrookého, si chci nechat jen pro sebe. „Jen si dělám starosti z prvního dne školy. Skoro všichni ostatní mají tu výhodu, že chodili na Wilton od prváku. Nahání to strach.“

Po pravdě řečeno si starosti nedělám. Vždycky jsem byla jedna z těch lidí, které učení nestojí velkou námahu, ale vím, že kdyby to

bylo potřeba, dokážu zatnout zuby a šprtat se. K tomu pravděpodobně nedojde. Ale přesto jsem zalhala.

Pohání mě iracionální touha udržet to, že jsem uviděla Pana Modrookého, v tajnosti. Na způsobu, jakým si měřil mé tělo – i na vzdálenost několika metrů tak intimně –, je něco soukromého, jako by to mělo zůstat jen mezi námi. Je vidět sexy chlapa a nepoukázat na něj proti holčičím pravidlům?

Nemám, jak to vědět.

Aimee je moje jediná kamarádka, a to jsem se s ní sotva seznámila. A klučíci kamarády nemám.

Touhle depresivní myšlenkou se ale moc dlouho nezdržuju, protože Aimee se mi hned vysměje. „Prosím tě. Viděla jsem tvůj rozvrh. Názvy tvých předmětů nedokážu ani vyslovit, natož jim rozumět.“

To je fakt. Na Wilton jsem přijela studovat bioinformatiku a genomiku. Když jsem Aimee svůj rozvrh ukázala, řekla mi, že název mého oboru bohatě stačí na to, aby ji rozbolela hlava. Ale Aimeein obor je podnikání, což je samo o sobě dost obdivuhodné.

Obor podnikání na Wiltonu je jeden z nejlepších v zemi, dokonce lepší než na Whartonu. Přijímají méně než jedno procento uchazečů – přijímací proces je neuvěřitelně selektivní a zahrnuje řadu pohovorů, které se konají v průběhu celého jednoho roku. Pokud Aimee vzali, znamená to, že je nejen chytrější než většina lidí, ale taky se umí dobře vyjadřovat.

Takže to první, co mi řekla, přirozeně bylo: „Potřebuju si zasukat. Vyrázila by sis večer do klubů? Nebo budeš jedna z těch spolubydlících, co mě bude nesnášet a zkazí každou srandu?“

To jsem být nechtěla, a proto jsem teď tady. Kromě toho, nezávazný sex na jednu noc nezní jako špatný nápad. Nedělala jsem to už roky. A z reakce mého těla na Pana Modrookého jasně soudím, že mi zvláštní pozornost muže chybí už dlouho.

Zeke hvízdne, čímž mi připomene, že tu je. V jeho typicky americké, pohledné tváři se zračí obdiv. „Vy dvě chodíte na Wilton?“

V malém rybníčku Ivy League univerzit je ta Wiltonova na vrcholku. S jejím jménem se pojí pořádná prestiž. A ze všech Ivy League univerzit je Wiltonova jediná, kde si nemůžete koupit přijetí nebo přízeň financováním nové budovy. V našem světě je to vzácnost, ale intelekt je tu ceněn výš než peníze.

Chápu, proč se Zeke dívá na Aimee s ještě větším zájmem. Věděl, že je hezká, ale teď ví i to, že je chytrá.

Aimee přikývne, ale ihned to téma zavrhne. „Jo, ale to je nuda.“ Koketně se na něj usměje. „Pojďte tancovat. Stejně vás skoro neslyším.“

To je dobrá připomínka. Hudba hraje tak hlasitě, že se divím, jak jsme si vůbec mohli povídat. Podívám se z jednoho na druhého. Aimee vrhá na Zekeho svůdné pohledy a mně je jasné, že kdybych s nimi šla na parket, byla bych páté kolo u vozu.

Ne, díky.

Takže když se na mě Aimee podívá a kývne směrem k parketu, zavrtím hlavou. „Skočím si na záchod a pak možná najdu hezkýho kluka, se kterým si budu moct zatancovat.“

Aimee souhlasně přikývne. „Napiš mi, až budeš chtít odejít.“

Souhlasím, i když jsme si ještě nevyměnily čísla. A už jsou pryč. Dívám se, jak Aimee vede Zekeho do středu parketu a pevně ho drží za ruku. Dav se před ní rozestupuje jako před královnou. Rozhodně vypadá jako *někdo*.

Usměju se. Aimee se mi líbí. Je trhlá, ale to bývá někdy fajn. Navíc je příjemné najít někoho, kdo je sebevědomý a přitom ne namyšlený. Laskavý, ale nenechá si všechno líbit. Zvědavý, ale ne vlezlý. Je pro mě jako nejmladší medvídek z pohádky o Zlatovlásce – přesně tak akorát. Už teď poznám, že z ní bude skvělá spolubydlící a jednoho dne možná i kamarádka.

Ještě chvíli se na ni a Zekeho dívám. Když odcházeli, drželi se za ruce, ale teď se k sobě pevně tisknou. Aimee vypadá šťastně a ve svém živlu, takže se rozhoduju, že ji po zbytek noci nechám se Zekem o samotě.

A tak zůstanu sama a nemůžu se ubránit pocitu, že kamkoli se vrátím a s kýmkoli se seznámím, vždycky to tak nakonec dopadne.

Kapitola 2

*Všechny sny se nám mohou splnit,
pokud máme odvahu za nimi jít.*

WALT DISNEY

Když na chvíli odejdu, budu se moct vrátit?“ zeptám se „muže, který hlídá dveře něčeho, co mi připadá jako vedlejší východ. Tančila jsem téměř hodinu bez přestávky. Bolí mě nohy a zoufale potřebuju čerstvý vzduch.

Letmo na mě pohlédne a potom si mě změří od hlavy k patě v necudné prohlídce. Stejně si nás s Aimee prohlížel i vyhazovač před klubem – bezostyšně nás posuzoval a zvažoval, jestli jsme dost dobré na to, aby nás pustil dovnitř.

K mé úlevě přikývne. „Až budeš chtít zpátky, třikrát zaklepej.“

Jakmile vykročím ven, chladný newyorský vzduch začne mírnit bolest, která mi narůstala ve spáncích. Je tu docela ticho, ale ne úplně, hudbu zevnitř pořád slyším. To, co mi zpočátku připadalo hypnotické, mi teď působí bolest hlavy a budí ve mně zoufalou touhu po vzduchu.

Opřu se zády o cihlovou stěnu budovy a rozhlédnu se kolem. Jsem v průchodu, ale jediný vchod a východ jsou dveře, jimiž jsem právě prošla – nepochybně další bezpečnostní opatření. Úzkou uličku po obou stranách blokují mohutné cihlové zdi. Jsou černě natřené a na střed každé z nich je bíle nasprejováno logo Rogue.

Je zvláštní být v průchodu, který vlastně žádným průchodem není – je to spíš taková venkovní místnost s asfaltovou podlahou a noční oblohou místo stropu. Za soukromí, které mi zdi poskytují, jsem ale vděčná, protože temný průchod v nočním New Yorku není pro samotnou holku zrovna to nejbezpečnější místo.

Poděšeně nadskočím, když se dveře vedle mě otevrou. „Ještě minutku. Slibuju,“ řeknu a otočím se k vyhazovači.

Ale místo něj tam stojí ten muž, kterého jsem si předtím všimla.

Pan Modrooký. Cíví na mě a ve tváři se mu zračí pobavení, tolik odlišné od předchozího chladu. „Tohle asi zabere déle než minutku.“

Z těch slov a temného příslibu, který obsahují, se mi zadrhne dech. Pohlcuje mě očima, klouže po celém mém těle a drží mě jimi v zajetí. Leknu se sama sebe, když podvědomě přistoupím o krok blíž, protože chci být u něj. Chci se dotknout jeho tváře, jeho těla, kdekoli mi to dovolí.

Zatnu pěsti a tyhle směšné myšlenky zarazím.

Teď chápu, jak se cítí hrdinky romantických knížek, když potkají své alfa samce. Není to láska na první pohled. Je to *chtíč* na první pohled, který je tak silný a intenzivní, že se snadno zamění za lásku. Já naštěstí stojím nohama na zemi, a to dost pevně na to, abych si uvědomila, že to, co cítím, je čirý, ničím neředitelný *chtíč*.

A ten se musí nějak vybit.

Jenže tohle je muž, který mě sledoval do temného průchodu. Muž, kterého neznám a ani mu nevěřím.

Zpraším ho obviňujícím pohledem. „Tys mě sem sledoval?“

„Ano.“ V jeho hlase není sebemenší zaváhání ani pocit viny, jen pravda, která se vytrvale a troufale vznáší ve vzduchu. Instinktivně couvnu, znovu se opřu zády o stěnu a on na mě vrhne ostražitý pohled. „Řekni, že mě tu nechceš, a odejdu. Žádné otázky.“

Zajímalo by mě, jestli to myslí vážně. Pokud ano, ohromně by to zmírnilo mé obavy o mou bezpečnost. Protože pravda je taková,

že ho tu *chci*. Chci to. Chci tu rozkoš, kterou mi jeho oči slibují. Chci políbit ty plné rty. Chci, aby mě jeho ruce zpusťošily. Chci všechno.

Proto ho hodlám vyzkoušet.

„Nechci tě tu,“ zalžu a čekám, jestli odejde.

Přikývne, otočí se a třikrát zaklepe na dveře – signál pro otevření. Uleví se mi, protože vidím, že nelhal. Že si můžu užít noc plnou rozkoše bez obav o své bezpečí.

Když se dveře otevřou a objeví se hlava strážného, řeknu: „Počkej.“

Myslím to vážně. Chci to. Chci *jeho*.

Možná je to instinkt, šílenství nebo tak trochu obojí, ale už teď vím, že až se mě dotkne, bude to elektrizující. Od pohledu poznám, že tohle je ten typ muže, který si bere, co chce. V tuhle chvíli to jsem já. A zítra? Koho to zajímá? Od toho sex na jednu noc není.

Pan Modrooký kývne na strážného, který dveře znovu zavře. Otočí se ke mně a věnuje mi fascinovaně uznaný pohled, z něhož mi projede příjemné chvění podél páteře. „Zkoušela jsi mě.“

Přikývnu. „Ano.“

Přistoupí o krok blíž. „A kdybych zkouškou neprošel?“

Zaháknu mu prst za poutko kalhot a přitáhnu si ho k sobě. „Pak bychom nejspíš byli v těžce pozici, ale já bych lhala nám oběma, kdybych řekla, že to nechci.“

Oběma rukama se opře o stěnu podél mé hlavy, takže jsem jako v kleci. „A teď?“

Otřu se mu o kotník špičkou levé nohy a hladím ho tak po lýtku, vzhůru až k pasu, kde ho nohou obejmou a přitáhnu si ho blíž, až jsme k sobě pevně přitisknutí.

„Nemusím lhát. *Chci to*.“

Přitiskne mi rty na ústa, než stihnu mrknout, a jeho jazyk je šuká tak, jak doufám, že bude šukat i mé tělo. Reaguju dychtivě, jazykem se dotýkám jeho a vychutnávám si chuť máty a amaretta. Je

to chlípný polibek, drsný, násilný a divoký, plný hrozivých příslibů toho, čím zahrne mé tělo a čeho se nemůžu dočkat. Je až nepředstavitelné, jak moc to chci, jak moc jsem po tom prahla od chvíle, kdy se naše oči střetly a já v jeho hloubkách spatřila skrytou touhu.

Jeho ústa se mi přesunou pod ucho, kde chvilku sají kůži a potom ji něžně skousnou, takže do ztuhlých hrotů mých bradavek sjede ostrá bolest. Když jazykem olízne citlivé místočko, do nějž kousl, aby tu lahodnou bolest zmírnil, unikne mi z úst zvířecí sten. Jeho rty mi putují dolů po krku a u prsou se setkají s jeho rukama.

Jednou rukou mě štípne do bradavky a druhý z těch rašících pupenů saje ústy přes tenkou látku šatů. Vjedu mu rukama do vlasů a tlačím ho níž, protože ho chci *tam*. Dovoluje mi to, tiše se směje mé netrpělivosti a přitom mě prsty záměrně škádlí na vnitřní straně stehen.

Zasténám a nohu, kterou jsem ho předtím objímala kolem pasu, mu položím na rameno. Ten pohyb mi vyhrne šaty a obnaží mě chladnému podzimmímu vzduchu. Skloní se, zaboří nos do mé citlivé kůže a přímo do štěrbiny pod bavlněnou látkou kalhotek.

Vjedu prsty pod jejich elastický lem a shrnu je dolů, příliš dychtivá po dotyku kůže na kůži, než abych čekala. Zavrčí a vibrace z toho zvuku mě přinutí pohnout boky, až mu narazím na ústa.

Vykřiknu pod dotykem jeho jazyka, který mi olízne pahrbek. Vezme do úst jeden z mých pysků, chvilku ho něžně saje a potom pustí. Bříškem palce se mi otře o klitoris, rozprostře na něj vlhkost a potom ho mne pomalými, krouživými pohyby.

Palec vystřídají rty a já málem zešílím. Krouží mi jazykem po klitorisu a pomalým tempem mě škádlí. Když do mě vstoupí prstem a s lehkostí mi zajíždí do těla, už lapám po dechu. K prstu se připojuje další a já se pohybuju na obou. Vychutnávám si dotyk jeho teplých úst na klitorisu a dlouhých prstů uvnitř. S každým

pohybem jeho jazyka cítím, že už jsem na hraně, že se čím dál rychleji blížím uvolnění, které tak zoufale potřebuju.

Tohle je ono. Chvilě, na kterou jsem roky čekala. Konec období sucha. Počátek extáze. Už budu. Poznám to z toho, jak mi buší srdce, z chuti jeho jazyka a rtů, kterou dosud cítím na ústech, z toho, jak mu zadírám nehty do šíje.

Hlasitě zasténám a z hlasu mi odkapává rozkoš. „Už budu. Už budu. Už budu,“ vzdychám a lapám po dechu.

Najednou se odtáhne a teplo jeho dotyku vystřídá nehybně chladný vzduch. „Nemůže to počkat?“ zeptá se ostrým, panovačným tónem.

„C-cože?“ Pokusím se vynořit z hustého oparu chťíce.

Moc se mi to nedaří.

On vážně...?

Sklopím k němu hlavu a podívám se, kam směřuje jeho pohled. Dosud civí na mou obnaženou kůži *tam dole*.

Šokovaně otevřu pusu.

On vážně řekl mé vagíně, aby počkala? Než se udělá?

Protože odpověď je jasně ne. Čekala skoro dva roky, aby se udělala na ruce, která patří někomu jinému než mně.

Sehnu se ke kolenům a zase si natáhnu kalhotky. Když mě zas jak se patří chrání, rychle je překryju šaty, protože mi opožděně dochází, jak ošklivě tělové bavlněné spodní prádlo vypadá. Mohla jsem si rovnou vzít kalhotky po babičce.

Kolem se rozhostí hlasité ticho a já čekám, až přestane civět na můj teď už zakrytý rozkrok. Ale když letmo pohlédnu na jeho hezkou tvář, zjistím, že nezírá na mě. Zírá do prázdna – tam, kde předtím byly mé šeredné kalhotky. Diskrétně ukročím stranou, abych mezi námi nastolila co největší vzdálenost.

Možná je to ten nejvíc sexy muž, jakého jsem kdy v životě viděla, ale s šílenci si nezačínám. I když mají pusu schopnou

nepředstavitelné rozkoše. Očima kmitnu ke dveřím a přemýšlím, jestli se mi podaří rychle zmizet, aniž by to postřehl.

„Fajn,“ řekne a mně dojde, že nemluví na moje intimní partie.

Mluví do sluchátka. Je menší než ta stočená, která má v uších ochranka. Jejich jsou větší a s drátem, kdežto to jeho je bezdrátové a tak maličké, že se mu celé vejde do ucha. Navíc má barvu jeho kůže, takže je maskované.

Postaví se, urovná si oblek a vyštěkne: „Budu tam za minutu.“

S těmito slovy třikrát zaklepe na dveře, a jakmile se otevřou, vstoupí do klubu a nechá mě tam samotnou čučet. Období sucha dosud neskončilo.

Žádná omluva.

Žádné rozloučení.

Ten kretén nemá dost slušnosti ani na to, aby se na mě *podíval*.

Kapitola 3

*Mít odvahu znamená
zachovat si důstojnost pod tlakem.*

ERNEST HEMINGWAY

Utišit zuřivost mi zabere několik vysilujících chviliek.
No vážně, kdo se takhle chová?

To mi nemohl věnovat ještě třicet vteřin?

Už jsem skoro byla!

Můj hněv nepolevuje, protože mi dochází, jak čerstvě ošukaně teď vypadám. Vlasy mi trčí všemi směry, jsem zruřovělá od hlavy k patě a jsem cítit po sexu, který jsem málem měla, ale nakonec neměla. Než najdu Aimee a vystřelím z tohohle zatraceného místa, musím jít na toaletu a napravit to.

Jedno je jisté: do Rogue už v životě nevkročím.

Jestli se s Panem Modrookým uvidím za sto let v pekle, pořád to bude moc brzy. A že přijde do pekla, to vím naprosto jistě. V mé mysli není sebemenších pochyb o tom, že tam dole mají zvláštní místěčko pro muže, kteří opustí ženu těsně předtím, než se udělá.

Třikrát zaklepu na dveře. Zavrčím, když se otevrou a přivítá mě pobavený úsměv sekuriťáka.

Ať se jde vycpat.

Ať se jde vycpat i Pan Modrooký.

Celé tohle stupidní místo se může jít vycpat.

Cestou na toalety dupu a nutím se do klidu.

Dýchej zhluboka.

Nádech.

Výdech.

Nádech.

Výdech.

Nádech.

Výdech.

Opakuju si to jako mantru pořád dokola, dokud ze mě nevyprchá pocit, že se ze mě stává jisté zelené monstrum s IQ na hranici geniality.

Na chodbě k dámským záchodkům projdu kolem muže s blondýnou, kterou jsem viděla předtím – tou, jež šla s Panem Modrookým do VIP patra. Jsou příliš zabraní do hádky, než aby si mě všimli.

Vlastně to vypadá, že mě vůbec nevidí, takže skloním hlavu, natočím tvář a obličej opačným směrem a snažím se hledět si svého. Tohle jsou Základy přežití pěstounské péče: drž jazyk za zuby, skloň hlavu a svůj názor si nech pro sebe. Když kolem nich procházím, dochází mi, že i když už uplynuly dva roky od doby, co jsem z pěstounské péče vyrostla, tato pravidla jsou mi pořád vlastní.

Přesto si muže stihnu dobře prohlédnout, než se otočím. Má postavu zápasnického šampiona a je od hlavy k patě v černém, takže působí opravdu děsivě. Hrozivě. Z hadího tetování, které se mu vine pod košilí a po vyholené hlavě, mi naskakuje nepříjemná husí kůže. Tetování ještě zdůrazňuje tvrdost jeho tváře.

Tělem mi proběhne příšerné chvění a já rychle zaběhnu na dámské záchody, nedočkává dostat se od té dvojice pryč.

Když se upravím a stočím si vlasy do ležérního culíku, jsem už klidná. Odskočím si a potom se vracím k umyvadlu, ale všímám si, že hádka venku nabrala na hlasitost. Chci odejít v tichosti, ale ti dva teď stojí ještě blíž u dveří toalet. Není možné odejít, aniž bych na sebe neupoutala pozornost, a něco mi říká, že to bych rozhodně neměla.

Ozve se zadunění a po něm ostrý výkřik. Zadrhne se mi dech. Otevřu dveře jen na skulinku, abych mohla vykouknout ven. Ten děsivý chlap má v jedné ruce pistoli a v druhé dívčin krk. Mačká se na ni a tiskne ji ke stěně. Kdyby nedržel pistoli, vyhodnotila bych si jejich chování jako sexuální.

Ale ne, snaží se ji zastrašit a zabírá to... na mě.

Překvapeně otevřu pusou. Jistě, jsou v prázdné chodbě, ale přesto jsme na veřejném místě. V klubu je tolik očí a chodba není uzavřena dveřmi. Kdokoli by mohl jít kolem a vidět, co se tu děje. Vzhledem k tomu, kolik členů ochranky tu postává, mě udivuje, že je ještě nikdo nepřistihl. Copak se ten chlap nebojí, že někdo uvidí, jak na tu dívku hrubě sahá? A k tomu má zbraň!

Otevřu dveře o trošičku víc, ale dávám si pozor, abych byla zticha a nikdo mě neviděl. Z tohoto úhlu vidím do davů v klubu.

Co to má sakra znamenat?

Jsem v šoku, odmítám tomu uvěřit. Na ty dva je z davu krásně vidět, ale lidé dělají, co můžou, aby je ignorovali. A ti, kdo se k nim podívají, se ani ne po vteřině zase odvrátí, jako by nic nezahlédli.

Svírají se mi pěsti. Jistě, ten chlap je děsivý, ale ostatní jsou zbabělci, když nezakročí. To jsem ovšem i já. Já jsem ta, kdo se schovává na záchodech. Musím jí pomoci, ale jak? Vždyť má zbraň, proboha. *Zbraň.*

Na cestách zeměmi třetího světa jsem si na zbraně a nebezpečí zvykla, ale tohle je *Amerika*. Nejbohatší země na světě. Má to tu být bezpečné. Neměla bych se tu setkat s pistolí hned první den po návratu.

Zavřu dveře a ze všech sil se snažím být zticha. Promýšlím své možnosti a srdce mi divoce buší. Je jasné, že musím té dívce pomoci. Ale jestli vylezu a postavím se mu, ohrozím nás obě. Moje zkušenosti se sebeobranou zahrnují nakopnutí nenechavého teenagera do rozkroku, když jsem byla na střední škole, a to je doslova všechno. Nemůžu bojovat s pistolí! Ani bych nevěděla, jak začít.

Ochranka taky nepřichází v úvahu. Kdybych je chtěla upozornit, musela bych kolem toho chlapa projít. A opět – má zbraň. Nejsem blázen a netoužím zemřít. Dnes si nehodlám hrát na hrdinku.

Vzpomenu si, že mám v psaníčku mobil. Můžu zavolat policii a doufat, že dorazí včas. To udělám. *Je to ta nejlepší možnost*, snažím se sama sebe ujistit. Vytahuju mobil, vytáčím 9-1-1 a se zatajeným dechem poslouchám oznamovací tón. Couvnu dál od dveří, abych nebyla slyšet.

„9-1-1. V jaké krizi se nacházíte?“ Hlas operátora je hluboký a mužný, klidný a silný.

Obrovsky mě uklidňuje.

Zavřu oči a chvilku vstřebávám sílu, kterou mi jeho hlas dodává. „Ehm...“ váhám. Nejsem si jistá, co říct. Krizovou linku jsem ještě nikdy nevolala. „Jsem na záchodech v klubu a za dveřmi je chlap s pistolí. Škrtí nějakou dívku. Co mám dělat?“

„Především zůstaňte v klidu, slečno. Je v klubu hodně lidí?“

„Ano,“ odpovím a snažím se, aby to nevyznělo nevěřičně.

To myslí vážně? Je pátek večer ve vysokoškolské čtvrti jednoho z nejzalidněnějších měst Spojených států. Samozřejmě, že tu je hodně lidí.

„V jakém klubu jste?“

„Rogue.“

V telefonu se ozve šokovaný nádech, ale potom se operátor vzpamatuje. Sice slabým hlasem, ale přesto se zeptá: „A je tam muž se zbraní?“

„Ano.“

Začínám z toho mít špatný pocit. Tedy, špatný pocit jsem měla už předtím, ale týkal se převážně obav o tu dívku. Teď mám obavy i o sebe.

Uvázla jsem v Pásmu soumraku?

Jestli ano, kde je Bruce Willis?

A jak se odsud sakra dostanu?

Operátor konečně promluví. „Jste si jistá, že to chcete nahlásit?“

Otevřu pusu dokořán.

Cože? Dělá si srandu?

Mají policajti vůbec dovoleno klást takové otázky, když někdo nahlásí, že děsivý chlap s pistolí v ruce škrtl ženu? Tohle je víc než divné. Stává se to vůbec? Jsou v New Yorku pistole považovány za předeheru? Na tohle mě 50 odstínů šedi nepřipravilo.

Ach ne.

Co když jsem je jen vyrušila při výstředním sexu?

To bych nebyla o nic lepší než Pan Modrooký. A on je hajzl. Nechci být hajzl. Jsou nechutné, ošklivé a smradla– Donutím se přestat v duchu nervózně blekotat. Je to jeden z mnoha mých zlovyků.

Znovu vykouknu ven, právě včas, abych zahlédla, jak Pan Děsivý hladí dívčino tělo. Je to pomalý, smyslný pohyb přes její boky, ale zbraň má pořád v ruce. Od spouště se odráží světlo, takže na mě i přes svou smrtonosnost mrká. Každou vteřinu může být stisknuta.

Nejistota, která mi proudila tělem, ho opouští. Couvnu zpátky do prostoru toalet a cítím se jistá, že dělám správnou věc. Předtím jsem se bála o tu ženu, ale teď mě stále víc znepokojuje i moje vlastní role v této situaci. Chci odsud co nejdřív odejít, aniž bych se stala hlavním svědkem vraždy, a policajti jsou pořád ta nejlepší volba.

„Ano,“ prohlásím pevným hlasem, který nenechává prostor pro pochyby.

„Jste si jistá, že nepatří k ochrance?“